

เพชรสีเพลิง

บทที่ 29

ภัสสรถือโทรศัพท์ไว้ในมือนานจนชื้นเหงื่อ ในใจเรียกร้องอยากได้ยินเสียงท่มที่มีกังวานจับใจของคนที่จะช่วยชีวิตเธอไว้ แต่เรื่องที่ได้ยินเกี่ยวกับตัวชายหนุ่มและสร้อยระย้าทำให้เธอลังเล

“...เขาเป็นนักเลง... อาสร้อยถึงกับให้มาอยู่ที่ตึกเล็ก ไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองจะพูดถึงนินทาหลังกันยังไง... คุณท่านก็รักตามใจน้องสาว บอกว่าเป็นความสุขของเขา...”

เธอนึกถึงคำขอร้องของสหัส ...เรื่องทุกอย่างระหว่างเราสองคน ขอให้รู้กันเพียงแค่ว่าสองคนได้ไหม ไม่ต้องบอกให้ใครรู้...

เพราะอย่างนี้กระมัง สหัสถึงขอให้เธอเก็บเรื่องที่เขาโดดจากเรือลงน้ำมาช่วยเธอไว้เป็นความลับ ถ้าเขามีความสัมพันธ์ลึกลับกับสร้อยระย้าจริง เขาก็คงไม่อยากให้สร้อยระย้าและคนอื่นๆ รู้ว่าเขารู้จักสนิทสนมกับเธอ

ภัสสรคิดว่าเธอไม่ได้เข้าข้างตัวเองที่จะเข้าใจว่ามีอะไรเป็นพิเศษซ่อนอยู่ในใจของชายหนุ่ม เพราะมันแสดงออกมาทางสีหน้าท่าทีของเขาเสมอ มันทำให้เธอรู้สึกตั้งแต่แรกว่าเธอไม่ได้มองผ่านเธอไปอย่างไม่สนใจเหมือนมองหญิงอื่น แต่ทำให้ความสนใจมาตั้งแต่ต้น... การที่ชายหนุ่มไม่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งเหมือนอย่างโยธิน แต่บอกความในใจเป็นนัยให้คาดเดากลับเป็นเสน่ห์ลึกลับ

เป็นครั้งแรกที่หัวใจของสาวน้อยอ่อนต่อโลก ถูกจุดให้อบอุ่นในแบบที่ไม่เคยเป็นกับใครมาก่อน

แต่ถึงอย่างไร ในบัดนี้ภัสสรก็เข้าใจแล้วว่าต้องไม่มีใครพอใจเป็นแน่หากรู้ว่าเธอเข้าไปเกี่ยวข้องกับสหัส ไม่ว่าจะเป็นคนที่บ้านของโยธินหรือคนที่บ้านเธอ

ภัสสรจำใจต้องวางโทรศัพท์ลง แต่แล้วมันก็ส่งเสียงเรียกหมายเลขที่ปรากฏเป็นของสหัส

“วันนี้เป็นยังไงบ้างครับ สบายดีหรือเปล่า”

คงไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะทำให้หญิงสาวรู้สึกอบอุ่นพอใจเท่าเสียงปลอบที่ดังอยู่ข้างหู รอยยิ้มเธอสดใส ปรายตาแวววาว

“พี่สหัส สรกำลังนึกถึงอยู่เชียวค่ะ”

“นึกถึงว่ายังไง ดีหรือว่าไม่ดีครับ” เสียงถามเจ้าหัวเราะ แต่ก็ยังออกขรึมในแบบของเขา เป็นเสน่ห์ที่ทำให้ภัสสรสนใจอยู่เสมอ

“นึกถึงพี่สหัสต้องมีแต่เรื่องดีสิคะ”

“นึกถึงเฉยๆ แต่ไม่ได้คิดถึงซะใหม่”

“คิดถึงซิคะ”

“มากหรือเปล่า”

เธอหัวเราะขัดเขิน สงสัยว่าวันนี้เขาเกิดจะมีลูกเล่นแพรวพรายอะไรขึ้นมาหลังจากที่รักษาท่าทีมาเป็นเวลานาน

“มากซิคะ โห่ ก็พี่สหัสช่วยชีวิตสรไว้แท้ๆ”

“ถ้าพี่ไม่ได้ช่วย สรก็ไม่คิดถึงซะใหม่”

“พี่สหัสเนี่ย...”

“แล้วทำไมไม่โทรมาครับผม”

“ก็...” เธอหาคำพูดไม่ได้ ก่อนหน้านั้นเธอไม่ลังเลที่จะโทรศัพท์หาชายหนุ่มจนคล้ายมันจะกลายเป็นความเคยชินไปแล้ว แต่บัดนี้... เธอจะพูดออกมาได้อย่างไรว่าเพราะเรื่องระหว่างเขากับสร้อยระย้าที่เพิ่งได้ยินมาทำให้เธอทำอะไรไม่ถูก

“สรกำลังจะโทรค่ะ แต่กลัวว่าพี่สหัสไม่ว่าง”

“ใจร้ายจัง ปล่อยให้รอ...”

คำพูดเดียวกันนี้ไม่เคยทำให้เธอรู้สึกจับใจหากว่าเป็นของคนอื่น แม้กระทั่งโยธินที่พรั่งพรูคำเกี้ยวพาท้อรอก้อตึกกับสาวทุกคนอย่างฟุ่มเฟือยเสมอ แต่สหัสเป็นหนุ่มใหญ่ใบหน้าคร่ำขริมประกายตา ดูต้นจริงจังที่แทบจะไม่มองสาวไหนเสียด้วยซ้ำ

“สรไม่รู้ว่ามีพี่สหัสหรือนี่คะ”

“ก็รอทุกวัน”

หญิงสาวถึงกับเงยไปเพราะความรู้สึกเต็มตื่น

“แล้ววันนี้เป็นยังไงบ้าง สบายดีหรือเปล่า”

“สบายดีค่ะ ไม่เคยสบายเท่านี้มาก่อนเลย”

“อ้าว เพิ่งตกน้ำป้อมแป้มหยกๆ แล้วยังพูดว่าไม่เคยสบายเท่านี้มาก่อน”

“ก็จริงนี่คะ ตอนนี่สรรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ” เสียงใสเจ้าหัวเราะคำพูดอ่อนช้อยสะท้อนจากใจ

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนเธอเป็นลูกไก่ในกำมือ.....

แต่ไหนแต่ไร แม้ชวนคะนึงไม่เข้ามาใกล้ชิดและไม่เคยแสดงความดูแลออกมาให้เห็น แต่สหัสก็รู้ว่าหญิงสาวผู้นี้มีความรู้สึก

นึกคิดในทางลบต่อเขาอย่างไร ทำที่และสายตาที่บึ้งเอิญมองเห็น แม้เพียงชั่วแวบบอกให้รู้ว่าหญิงสาวไม่ชื่นชมยินดีในตัวเขาแม้แต่น้อย เธอไม่เคยพาตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับเขาไม่ได้รับคำสั่ง และหากต้องเข้ามาใกล้ ใบหน้าสวยหวานนั้นก็ไม่เคยจะมีรอยยิ้มที่แสดงถึงไมตรีจิตให้เห็น

แต่ในเวลาเช้าตรู่วันนั้นหญิงสาวกลับมาหาเขาที่ตึกเล็กในขณะที่ย่ำรอยเท้าซึ่งพักที่ตึกใหญ่แต่งตัวเพื่อจะไปทำงานด้วยกันอย่างที่ทำอยู่เป็นประจำ สหสกำลังรดน้ำต้นไม้ที่สร้อยระย้ารักเป็นห่วง ซึ่งถูกปลูกเป็นกลุ่มอยู่ที่ริมระเบียงด้านหน้า มาที่ไรเธอก็จะเข้ามาชื่นชมดูความเจริญงอกงามของเจ้าต้นไม้เหล่านี้ทุกที

สีหน้าของเขากลับไม่บอกความแปลกใจ

หญิงสาวฝันยิ้มเจื่อนๆ พุดเก้อๆ ไม่เต็มเสียง

“แม่ครัวตั้งอาหารเช้าเตรียมไว้ให้แต่บอกว่าคุณไม่ค่อยเข้าไปทานฉันก็เลยเดินมาดู...”

“ผมมีกาแฟแล้ว เช้าๆ ไม่ค่อยหิว”

“เอ่อ... ถ้าไม่สะดวกจะเข้าไป ให้เด็กยกมาที่นี่ก็ได้...”

“ไม่เป็นไรครับ ถ้าหิว ตอนสายๆ ก็ทานแถวที่ทำงานได้”

หญิงสาวไม่พูดต่อแต่ก็ยังรังไรรอ ชายหนุ่มจึงเดินไปปิดน้ำ

“น่ากลัวเสียผ้าคุณเปียกน้ำจังเลย ความจริงให้เด็กรดให้ก็ได้”

“ผมว่างก็เลยทำเองเพลินๆ ดี” เขาพูดยิ้มๆ เต่าออกว่าชวนคะนึงกำลังร้อนตัว ไม่อย่างนั้นคงไม่ลงทุนเดินมาพูดกับเขา “คุณคะนึงมีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือเปล่า”

“เปล่า... ฉันแค่...เดินมาดูว่าคุณจะทานอาหารเช้าหรือเปล่าเท่านั้น”

“ขอบคุณครับ”

หญิงสาวทำท่าจะเดินจาก แต่แล้วก็หันกลับมา “จริงซี ที่เราไปลงเรือกัน คุณไปกับอาสร้อยแล้วไปอยู่เสียที่ไหน”

รอยยิ้มของเขาจืดจาง

“ก็อยู่ในเรือนั้นแหละครับ”

“อยู่ตรงไหน ทำไมฉันไม่เห็น”

น้ำเสียงทุ้มเจือเยาะหยันย่อนว่า “คุณคะนึงมีธุระสำคัญคงจะไม่มีเวลามองอย่างอื่นกระมังครับ อีกอย่างหนึ่ง คุณช่วยคุณสร้อยทำงานอยู่เกือบตลอดเวลาแล้วจะมาเห็นผมได้ยังไง”

คำพูดที่ว่า ‘คุณคะนึงมีธุระสำคัญคงจะไม่มีเวลามองอย่างอื่น’ สะกิดใจหญิงสาวไม่น้อย ชวนคะนึงได้แต่ขำมันไปเสีย ถ้ามกลกเปลี่ยนว่า

“คุณรู้ด้วยหรือว่าฉันช่วยอาสร้อยทำงานอยู่ตลอดเวลา”

“ผมพูดว่า ‘เกือบ’ ตลอดเวลาต่างหาก”

เธอหน้าเจื่อน เข้มมองอีกฝ่ายอย่างพยายามจะอ่านให้เข้าใจ “หมายความว่ายังไง”

“หมายความว่า....” อีกฝ่ายยังมีท่าที่ราบรื่นแม้ประกายตาจะวาววาบเยาะหยัน “ผมเห็นทุกอย่าง เห็นว่าคุณทำอะไรบ้าง”

หญิงสาวตัวชาวบ “คุณเห็นอะไร ฉันทำอะไรหรือ”

คราวนี้เขายิ้มกว้าง “ก็ทำงานให้คุณสร้อยไงครับ”

เธอโกรธที่รู้ว่าถูกทำทนาย หัวคิ้วขมวดมุ่น น้ำเสียงเข้มขุ่นของ

“ทำไมคุณไม่พูดออกมาตรงๆ ลดๆ เลี้ยวๆ แบบนี้ฉันตามไม่ทันหรอก”

“ขอโทษครับ”

หญิงสาวนิ่ง แต่จะจากไปก็หาไม่ได้แต่มองเขาอย่างขัดเคือง

“คุณรู้จักภัสสรใช่ไหม”

“ทำไมหรือครับ”

“รู้จักกันดีแค่ไหน”

“เอ เรื่องนี้ผมคงไม่ต้องบอกกระมัง”

“เพราะอะไรถึงบอกไม่ได้”

ชายหนุ่มจึงพูดว่า “ผมรู้จักเพื่อนของภัสสร ตอนเขาตาย ภัสสรกับผมเฝ้าญาติกลับไปบรรจุกระดูกเด็กคนนั้นด้วยกันแล้วภัสสรกับเพื่อนๆ บางคนขอกลับกรุงเทพฯ มากับผมแทนที่จะกลับกับคุณโยธิน... ก็แค่นั้นเองครับ”

“แค่นั้นเองจริงๆ หรือ แต่ท่าที่ภัสสรพูดถึงคุณดูเหมือนไม่ใช่ ‘แค่นั้น’ เลยนะ” เธอหาทางรุกไล่

อีกฝ่ายเจือยิ้มอยู่ในสีหน้า

“งั้นแค่ไหนล่ะครับ”

ใบหน้าสวยๆ สะบัดอย่างขจัดใจ แต่ก็พยายามสะกดกลิ่นความขุ่นเคืองไว้อย่างสุดความสามารถ “บอกหน่อยได้ไหมว่าคุณอยู่บนเรือแต่หลบๆ ซ่อนๆ ไม่ให้ใครเห็นทำไม”

ชายหนุ่มพูดเจือหัวเราะ

“ผมไปสืบราชการลับ ดูว่าจะมีใครคิดร้ายกับใครบ้าง”

หญิงสาวใบหน้าชาวบ “ไม่มีใครคิดร้ายกับใครหรอก มีแต่คุณเท่านั้นที่หลบๆ ซ่อนๆ อยู่ตั้งหกเจ็ดชั่วโมง ฉันอยากรู้ว่าคุณมี

เหตุผลอะไร แล้วในเมื่อคุณช่วยภัสสรไว้ ทำไมถึงไม่ยอมบอกให้ใครรู้”

“ทำไมคุณคะนี่ถึงคิดว่าผมเป็นคนช่วยภัสสร”

อีกฝ่ายหาคำพูดไม่ได้ เธอรู้ว่าภัสสรไม่มีทางจะว่ายน้ำเข้าฝั่งได้และเสื้อผ้าของเขาที่มีรอยคราบโคลนก็ให้คำตอบที่ชัดเจนอยู่แล้ว

“ฉันเดาเอา”

“ผมไม่กล้าเดาอะไร ขนาดเห็นทะเลลึปรูปร่างยังไม่กล้าสรุปเลยครับ”

สีหน้าเยาะหยันบอกนัยของชายหนุ่มที่เธอดูแลจนทำให้ใบหน้าเธอซีดเผือด ได้แต่เอาความโกรธขึ้นมาข่ม

“คุณเห็นอะไรที่ว่าทะเลลึปรูปร่าง”

“คุณอยากให้ผมพูดจริงๆหรือ” เขาแก้งยืมยั่ว

ชวนคะนึงสะบัดเสียง “ก็ลองพูดมาซิ”

“เอาอย่างนี้ดีกว่า เอาเป็นว่าเรื่องบางเรื่อง ผมจะพูดถ้าถึงเวลาที่ควรพูดก็แล้วกัน”

“เรื่องอะไร เวลาไหนที่คุณจะพูด”

“ก็เวลาที่สมควรยังไงล่ะครับ” เขาสบตาเธอตรงๆ อย่างบอกนัย “แต่ว่าคะนึงอย่าทำให้ผมต้องพูดออกมาก็แล้วกัน”

หญิงสาวได้แต่ยื่นจ้องหน้าอีกฝ่าย

สร้อยระย้ามองเห็นแต่ไกลนานแล้ว สีหน้าท่าทีของหนุ่มสาวทำให้เธอแปลกใจ เธอเดินเข้ามาถึง ถามว่า

“มีอะไรกันหรือ”

“อาสร้อย...”

ชายหนุ่มยังยืมยื่นหันมามองสาวใหญ่ผู้เป็นนายจ้าง สร้อยระย้ามองหญิงสาวที่เธออุปการะมาแต่เล็กแต่น้อยด้วยสายตาขุ่นข้อง “มีเรื่องอะไร”

“เปล่าค่ะ” คำตอบไม่เต็มเสียง สีหน้าหญิงสาวเจื่อนจางลงสาวใหญ่หันมาหาร่างสูง “มีอะไร สหัส”

ประกายตาของชายหนุ่มยังเจือย้ม “คงไม่มีอะไรกระมังครับ... ถ้าคุณสร้อยพร้อมแล้วผมไปรอที่รถนะครับ”

ร่างสูงก้าวจากไป สร้อยระย้าหันมามองชวนคะนึงอย่างขัดเคืองไม่พอใจท่าทางก้าวร้าวที่เห็นเธอแสดงต่ออีกฝ่าย สร้อยระย้ารู้สึกนานแล้วว่าชวนคะนึงดูแลคนสหัส นั้นเป็นจุดเริ่มที่ทำให้เธอไม่พอใจหญิงสาวผู้นี้

“กำลังเถียงอะไรกับสหัส ฉันเห็นนะ คะนึง”

“เปล่าค่ะ...”

บทโกรธ สร้อยระย้าก็ปล่อยออกมาเต็มที่ ตามนิสัยว่าความเจ้าอารมณ์ที่รู้จักกันดี

“จะคิดจะทำอะไร เกรงใจกันบ้างนะ ถึงเธอจะเป็นเหมือนสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว แต่อย่าลืมตัวว่าความจริงเธอเป็นอะไรกันแน่”

ร่างอวบในเครื่องแต่งกายหรูที่กรุ่นกลิ่นน้ำหอมและเครื่องประดับโฉม ซ้ำยังแพรวพราวด้วยเครื่องประดับล้ำค่า สะบัดจากไปทิ้งให้หญิงสาวยื่นนั่งเหม่อริมฝีปากมองตาม

ร่างสูงเดินไปเปิดประตูรถรอในท่าที่ปลอดโปร่ง ชวนคะนึงรับรู้ภัยแห่งสีหน้าท่าทีของเขา

...ผมจะพูดถ้าถึงเวลาควรพูด แต่ว่าคะนึงอย่าทำให้ผมต้องพูดออกมาก็แล้วกัน...

สร้อยระย้ายังตั้งใจซักไซ้ถึงเรื่องถกเถียง สหัสไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องบอกเล่าสิ่งที่รู้เห็นออกมาให้เป็นเรื่องเป็นราวไปเปล่าๆ จึงตอบเสียดๆ

“ผมเองก็ยังไม่จับต้นชนปลายไม่ถูกเลยครับ คิดว่าเธอไม่ชอบหน้าผมก็เลยอารมณ์เสียเท่านั้นเอง”

“เขาไม่มีสิทธิ์จะมาอารมณ์เสียใส่สหัส ไม่ว่าเขาจะรู้สึกยังไงก็ตาม”

“ช่างเถอะครับ อย่าให้มีปัญหาหากันเพราะผมเลย ผมเป็นคนนอกและเพิ่งเข้ามาได้ไม่นาน ผมไม่อยากจะให้คุณบุญยังไม่พอใจ”

“เพียงไม่ได้รังเกียจ สหัสเลยนะ”

“แต่ท่านก็รักเมตตาคะนี่เหมือนลูกหลานแท้ๆ นะครับ”

“เด็กคนนี้ซักเหลิงใหญ่แล้ว”

“ช่างเขาเถอะครับ”

“ช่างไม่ได้หรอก ต่อไปนี้ต้องกำราบเสียบ้าง สหัสวางใจเถอะว่าเขาจะไม่มาต่อแยะเธออีกเป็นอันขาด”

ถึงอย่างไรชายหนุ่มก็ถือโอกาสใช้ข้อขัดแย้งกับชวนคะนึงเป็นข้ออ้างหาที่อยู่ที่สองเพื่อหลบออกไปจากตึกใหญ่ที่สวยหรูสะดวกสบายของสร้อยระย้าจนได้ แม้เหตุผลแท้จริงจะเป็นอย่างอื่น

สาวน้อยหน้าใสที่เป็นเหมือนลูกไก่ในกำมือของเขานั้นเอง.....